

SPOOKY

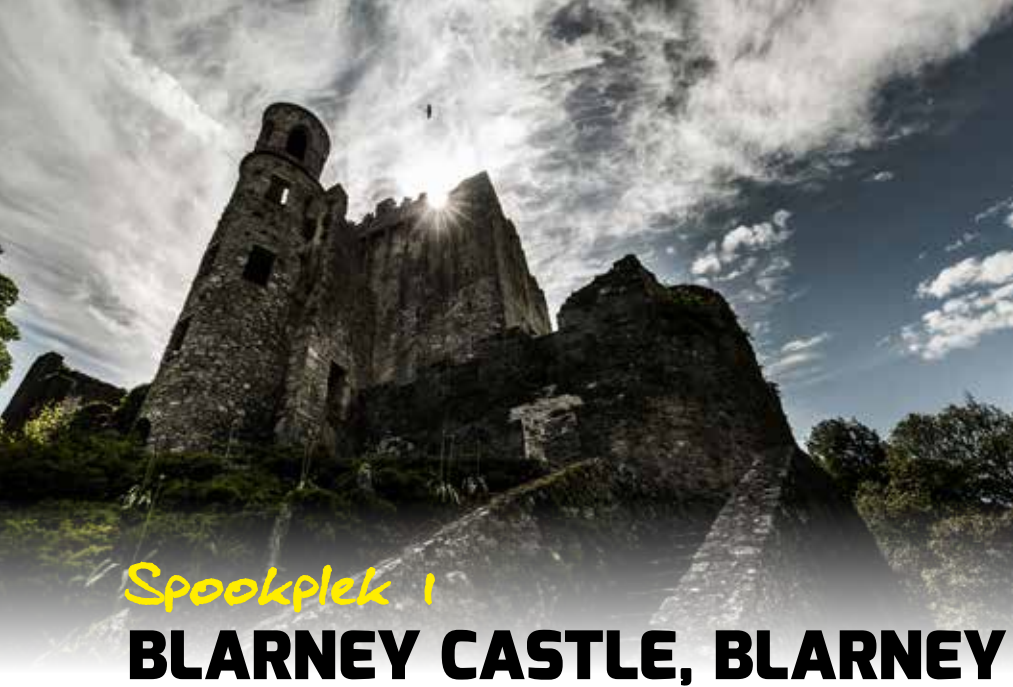
*Op spokenjacht in
eeuwenoude kastelen*

IERLAND

Bakken op het strand, kamperen in de bossen of een weekend lang stedentrippen. Allemaal leuk en aardig, maar het kan véél avontuurlijker. Ga bijvoorbeeld eens een paar dagen op spokenjacht in Ierland. De vlucht is goedkoop, de inwoners supervriendelijk, de natuur fantastisch en het bier smaakt naar meer. Ierland, echt helemaal zo gek nog niet!

TEKST DENNIS DE VOS, FOTO'S PAUL TOLENAAR, MEER INFO WWW.IERLAND.NL

Spookplek 1

BLARNEY CASTLE, BLARNEY

Blarney Castle is in 1446 gebouwd als nieuw thuis voor de Ierse MacCarthy-clan, een van Ierlands meest beruchte stammen. Een eeuw later stuurt de Engelse koningin Elisabeth I de graaf van Leicester naar Blarney om het land van Comac MacCarthy af te pakken. Comac is radeloos. Hij is niet zo'n prater en vreest dat het hem niet zal lukken de graaf te overtuigen zijn land niet in te pikken. Maar even later ontmoet hij de godin Clíodhna. Zij leeft met hem mee en zegt dat ze een steen bovenop Blarney Castle heeft betoverd om mensen die het voorwerp kussen de 'gift of gab', de gave van welbespraaktheid te geven. Comac kust de steen en weet de graaf van Leicester te overtuigen zijn kasteel met rust te laten. Volgens lokale legenden kun je de geesten van Comac en zijn nazaten soms horen fluisteren in de vele hoeken en kieren van het kasteel. En kijk niet gek op wanneer je in de nabijgelegen Martin-rivier ineens spookverschijningen van zalmvissen uit het water ziet springen om spookvoliegen te vangen. Dat doen ze immers al eeuwenlang...

De ruïne van Blarney Castle is een van dé toeristische trekpleisters van Ierland. Van heinde en verre komen mensen om de befaamde Blarney Stone te kussen en 'mondi-ger' te worden. Of je er echt beter door communiceert is de vraag, maar elk jaar beklimmen duizenden mensen de 125 traptreden naar de top om zich ondersteboven te hijsen en hangend boven een 35 meter diepe afgrond de betoverde steen te kussen. Enkele jaren terug heeft men uit veiligheidsoverwegingen wel twee metalen tralies over het gapende gat gebouwd. "Ammenooitniet," zegt fotograaf Tolenaar wanneer hij een Amerikaanse toeriste acrobatische toeren ziet uithalen om de steen te kussen. Een medewerker van het kasteel houdt haar stevig bij haar middel vast terwijl haar lippen naar de donkergrijze steen gaan. "Heeft u per ongeluk weleens iemand laten vallen?" vraagt Paul. "Vandaag nog niet," is het stoïcijnse antwoord. Ik besluit de gok te wagen. De kasteelmedewerker zegt me de twee metalen relingen beet te pakken en me zo achterstevoren omlaag te laten zakken. Handje voor handje hijs ik me omlaag het gat in. Daar, helemaal onderaan de kanteel zit de steen ingemetseld waar vele mensen hun lippen al tegenaan gedrukt hebben. Beroemdheden als de Britse premier Winston Churchill en Rolling Stones-voorman Mick Jagger gingen me voor en hadden later hun woordje altijd wel klaar. Voor diegenen met smetvrees: de steen wordt elk uur gereinigd met alcohol. Nog een paar centimeter en ik ben er, maar dan hoor ik opeens gefluister. "Don't. Look. Down..." Waarschijnlijk een geintje van de kasteelmedewerker, maar ik schrik me wezenloos en kijk naar beneden, waar 35 meter lager twee schimmige vormen omhoog staren. Wellicht een stel toeristen dat het gebeuren van onderaf gadeslaat, maar ik vind het

Spookplek 2

Vanaf de opening in 1824 tot de sluiting in 1923 is de City Gaol de gevangenis van Cork. De omstandigheden zijn er mensonterend. Gevangenen worden in een donkere kleine cel gesloten en zitten het grootste deel van de dag opgesloten, met slechts een piepklein raam als afleiding. De jongste gevangenen zijn nog geen tien jaar oud en diverse vreselijke ziektes eisen vele levens. In 1923 ontsnappen 42 mannen via een touwladder uit de verouderde City Gaol, de meesten zijn nooit meer gepakt. De Gaol is hierna

In de halve duisternis zie ik opeens iets groens opdoemen. De verschijning van een meisje. Voor de tweede keer vandaag schrik ik me een ongeluk en ik ren naar buiten

CITY GAOL, CORK

direct gesloten en staat vervolgens tien-tallen jaren leeg. Locals durven er niet binnen te stappen, omdat er nog altijd regelmatig bovennatuurlijke geluiden te horen zijn. Het kraken van vloerplanken, bizar gelach van oud-gevangenen en het snikken van een klein meisje. In 1993 opent de gevangenis de deuren opnieuw, nu als museum. De eerste bezoekers krijgen de schrik van hun leven, wanneer ze bij binnenkomst een kinderstem op ijzige toon 'Daddy' horen fluisteren...

Cork City Gaol ligt op ongeveer een kwartier rijden van Blarney Castle en gids John leidt ons niet veel later rond door de voormalige gevangenis. Wanneer John een telefoontje krijgt en even terug naar kantoor moet en Paul buiten aan het fotograferen is ("Die lucht en die wolken, fantastisch!") slenter ik in mijn eentje door de oude bajes. Ze hebben de boel mooi gerestaureerd, maar één met een traliedeur afgesloten gang is nog in oude staat gelaten. Ik kijk in de halve duisternis en zie opeens iets groens

opdoemen. De verschijning van een meisje. Voor de tweede keer vandaag schrik ik me een ongeluk en ik ren naar buiten. Paul gelooft weinig van mijn verhaal, maar besluit toch een kijkje te nemen. "Verrek," zegt Paul. "Ik dacht dat je stapelgek was geworden, maar ik zie het ook!" Hij neemt snel wat foto's, maar dan is het meisje weer verdwenen. We confronteren John met onze ontdekking, maar hij is niet verrast. "Oh ja, zij hangt hier al jaren rond. We hebben geen idee wie ze was of hoe ze heet, maar iets

houdt haar
jaar na da

Spookplek 3 ST KEVIN'S LUNATIC ASYLUM, CORK

St Kevin's Lunatic Asylum is een schitterend gebouw met een gruwelijk verleden. Een driehonderd meter lang gotisch monster, zo noemen locals het gebouwencomplex gelegen op een heuvel aan de Lee rivier. St Kevin's is in 1852 gebouwd als gesticht om mensen met psychische problemen op te vangen en al snel zitten er ruim tweeduizend problematische zielen die onder erbarmelijke omstandigheden moeten overleven. Tientallen patiënten worden zó gek, dat ze zichzelf uit wanhoop in de rivier verdrinken. Desondanks blijft het gesticht open tot 2002, tot de lokale overheid de vele horrorver-

halen die de ronde gaan zat is en de boel op slot gooit. Veertien jaar lang is het complex nu verlaten en gebruiken jongeren het als een plek om 's avonds stiekem te drinken of te blowen, om vervolgens in paniek weg te rennen wanneer ze weer een spookverschijning van een oud-patiënt zien opdoemen. Op dit moment worden de panden opgeknapt en omgebouwd tot luxe appartementen. De eventuele oud-bewoners krijg je er gratis en voor niets bij...

Met trillende handen houdt hij zijn fototoestel vast en zoomt in op de foto. In de voormalige deuropening van het gouverneurshuis is een witte schaduw in beeld

Spookplek 4

CHARLES FORT, KINSALE

Charles Fort is een stervormig militair bouwwerk dat in 1667 nabij de kustplaats Kinsale op een heuvel is gebouwd. Kort na de opening is de strenge kolonel Warren der benoemd tot gouverneur van het fort. Hij heeft een dochter, Wilful, die verliefd wordt op een soldaat, Trevor. De twee stappen in het huwelijksbootje, maar dan gaat het op de avond na de bruiloft gruwelijk mis. Het stel loopt over de kantelen van het fort, wanneer Wilful in haar bruidsjurk in een afgelegen veld schitterende bloemen ziet. Een andere soldaat biedt aan om de bloemen te plukken, mits Trevor zijn uniform aantrekt en de wachtdienst overneemt. Terwijl Wilful teruggaat naar haar huis, staat Trevor op wacht. Moe van de lange dag valt hij in slaap. De gouverneur ziet de slapende wachter, handelt volgens zijn eigen strikte regels en schiet hem neer. Wanneer het lichaam even later bij zijn woning gelegd wordt, ziet Wilful dat haar echtgenoot dood is. In tranen rent ze naar het hoogste punt van het fort en stort zichzelf in de rotsachtige branding. Het fort raakt hierna in verval. Vele mensen doen in de jaren die volgen melding van de verschijning van de White Lady, het bekendste spook van Ierland...

Na een goede Ierse biefstuk en een koude pint Guinness in restaurant The Blue Haven, duik ik die avond vroeg mijn bed in hotel The Old Bank House in. Moe van de spookachtige ervaringen van die dag ben ik zo vertrokken. De volgende ochtend reizen we door naar de eerste bestemming van vandaag: Charles Fort. Het fort is indrukwekkend, niet alleen qua formaat maar ook qua locatie. Het uitzicht over de baai die naar de haven van Kinsale leidt is fabelachtig. Terwijl Paul met zijn camera wild om zich heen schiet ("Die lucht, die wolken!"), stap ik een vervallen gebouw dat ooit de gouverneurswoning was binnen. Ooit moet het een statig pand zijn geweest, maar door vele eeuwen genadeloze Ierse regenbuien staan enkel de muren nog overeind. Spookverhalen zitten diep geworteld in de lokale legenden van Ieren en de meeste van hen zullen dan ook bevestigend antwoorden op de vraag of ze ooit een spook hebben gezien. Zo ook gids William, die de White Lady zeker al tien keer heeft gezien, voornamelijk hier bij haar vroegere woning. "Maar ze zegt nooit iets, wellicht nog altijd uit verdriet om het verlies van haar man." Vlak voordat Paul en ik ons opmaken voor de autorit naar de volgende bestemming, kijkt hij nog even naar de gemaakte foto's op zijn camerascherm. Hij schrikt. "Zeg Dennis, moet je dit eens zien!" Met trillende handen houdt hij zijn fototoestel vast en zoomt in op de foto. In de voormalige deuropening van het gouverneurshuis, is een witte schaduw in beeld. "Het is dat ik het zelf geschoten heb, anders zou ik het

nooit geloven. Zouden ze dan toch écht bestaan?"

Spookplek 5 LOFTUS HALL, HOOK HEAD

Loftus Hall, halverwege het schiereiland Hook Head, ligt op drie uur rijden van Kinsale. In 1350 laat de familie Redmond er een statig landhuis bouwen. Driehonderd jaar later wordt de familie afgeslacht door het Britse leger waarna een nieuw gezin, de familie Loftus haar intrede in de verlaten woning neemt. Op een stormachtige dag lijdt een man vlakbij het huis schipbreuk en klopt vervolgens aan bij het huis. Al snel valt dochter Anne voor de donkere vreemdeling en de twee tortelduiven spenderen hun avonden met potjes kaarten in de wandtapijtenkamer. Op een avond deelt de vreemdeling drie kaarten aan zichzelf en drie aan Anne, maar een van de kaarten valt op de grond onder de tafel. Ze bukt zich om de kaart te pakken, wanneer door een bliksemflits de hele ruimte ineens verlicht wordt en ze een poot met een hoef ziet. De poot leidt naar de vreemdeling en nu opeens weet ze wie hij is: de duivel! De vreemdeling schiet omhoog om via het plafond en het dak uit het huis te verdwijnen en nooit meer terug te keren. Anne wordt gek door het incident en sluit zich tot haar dood op in een kamer. Een kamer waar ze nog altijd ronddooft. Opmerkelijk: dit jaar viert men de 666ste verjaardag van het huis. Niet geheel toevallig het getal van de duivel...

Paul is nog altijd stil wanneer we bij onze volgende bestemming arriveren. We worden verwelkomd door Ellen, die al vele jaren als gids in het verlaten Loftus Hall werkt. "De meeste mensen houden het werk hier niet lang vol. Ze zien dingen of krijgen last van hun zenuwen. Ik heb geluk gehad tot nu toe, denk ik." Ze loodst ons door de verschillende kamers van het landhuis, dat er vanbuiten nog goed uitziet, maar vanbinnen bepaald niet. Het behang bladdert van de muren, de ooit mooie mahoniehouten vloer is een onherkenbare bruine splintermassa en er zitten schroeiplekken op het plafond. Lopend door het huis vertelt Ellen over haar ervaringen met Anne. "Ik heb haar weleens gezien, meestal in de wandtapijtenkamer hiernaast. Kom, ik zal jullie de ruimte laten zien." In de kamer waar ooit zeer kostbare wandtapijten van vloer tot plafond hingen, staan nu enkel nog een open haard, een grote tafel en wat stoelen. "Zullen we een potje kaarten?" vraagt Ellen. Paul en ik nemen plaats en ze begint kaarten uit te delen. Een van Pauls kaarten valt op de grond. Wanneer hij bukt om deze te pakken, drukt Ellen op een knop, schiet er een bliksemflits langs en staat Paul oog in oog

met een poot met een hoef. Hij schrikt op. "Sodeju, mijn hart bonkt in mijn keel." Ellen begint te lachen. "Moet je nagaan hoe Anne zich voelde."

Spookplek 6

ENNISCORTHY CASTLE, ENNISCORTHY

Op de plek waar sinds de vijftiende eeuw het machtige Enniscorthy Castle staat, staat honderden jaren eerder een ander kasteel, gebouwd door de beruchte Viking De Prendergast. Op een druileri-ge dag in 1190 arriveert hij met zijn leger Noormannen door met boten de Slaney-rivier af te gaan. De Prendergast en zijn mannen verdrijven de oorspronkelijke bewoners uit hun huizen aan de rivier, bouwen er een groot kasteel en regeren ruim 300 jaar over het gebied. In de zes-tiende eeuw veroveren Ieren het bouw-werk, waarbij het grotendeels in vlam-men opgaat. Niet veel later bouwt men er een nieuw kasteel, dat tot de dag van van-daag fier overeind staat. De kerkers her-bergen een unieke muurtekening van een soldaat die er vierhonderd jaar geleden gevangen zit. De man, die een zwaard en een hellebaard in zijn handen heeft, is opgesloten omdat hij de vindplaats van een goudschat niet wil onthullen. Na zijn overlijden is de man blijven rondspoken

in het kasteel en zal dit blijven doen tot dat de schat, begraven in het nabijgelegen Vinegar Hill, wordt gevonden...

Mary O'Higgins, hoe Iers wil je een naam hebben, leidt ons op haar gemak rond door het kasteel dat tot 1951 bewoond is geweest en daarna is omge-bouwd tot een museum. "Een van de laatste bewoners, George Roche, leeft nog en komt nog vaak op bezoek." De diverse ruimtes zijn ingedeeld op basis van verschillende thema's. Zo is er een kamer gewijd aan de familie Roche,

een kamer waar de film *Brooklyn*, deels in dit kasteel opgenomen, cen-traal staat en een kamer vol meubels van de beroemde lokale ontwerpster Eileen Gray. Vanaf het dak heb je een geweldig uitzicht op de wijde omgeving. "Zie je die heuvel daar? Dat is Vinegar Hill. Vele duizenden mensen zijn daar in 1916 doodgeschoten tijdens de Rising, (de Ierse opstand om onafhankelijkheid van Engeland, red.). Een plek met een gruwelijk verleden." Het bezoek sluit af in de kerker, waar de muurschildering van de zogenaamde Halberdier te zien is. De ruimte is slechts verlicht met wat gloeilampen, maar heeft verder geen ramen en moet honderden jaren geleden een pikdonker

Spookplek 8 DUCKETT'S GROVE, CARLOW

Aan het begin van de achttiende eeuw liet Thomas Duckett net buiten Carlow een groot kasteel bouwen met dertig kamers, meerdere kasteeltorens en een gigantische tuin. Om het land-goed te onderhouden heeft de Duckett-familie elf man fulltime in dienst, maar met het overlijden van de laatste mannelijke erfgenaam in 1908 verdwijnt de laatste menselijke bewoner van het kasteel, dat sindsdien tot een ruïne is verworden. Rond 1920 gebruikt de Irish Republican Army (IRA) de locatie tijde-lijk als trainingslocatie, waarna de gemeente Carlow het ter-rein koopt. Van de oorspronkelijke 12.000 hectare is nog maar vier hectare over, de rest is ingepikt door lokale boeren. Het

kasteel is een toeristische trekpleister voor wandelaars. Er gaat het hardnekkige gerucht dat de muren van het kasteel bewoond worden door een Banshee, een Ierse geestverschijning die met haar afgrijselijke kriesen mensen schrik aanjaagt. De Banshee van Duckett's Grove is de dochter van een lokale boer. Ene Wil-liam Duckett heeft jarenlang een buitenechtelijke affaire met de boerenmeid en wanneer ze na een val van zijn paard over-lijdt, is haar moeder zó woest op William dat ze een vloek uit-spreekt. Deze Widow's Curse zorgt dat de geest van de meid tot in lengte van dagen spookt in Duckett's Grove.

Eileen O'Rourke werkt voor de gemeente Carlow en is belast met de toezicht op Duckett's Grove. Ze kent de ruïne van haver tot gort, want als kind uit de regio komt ze al vele jaren bij dit opmerkelijke bouwwerk. "Mooi is het, hè? Sommige mensen vinden het zonde dat het kasteel nooit is gerenoveerd, maar ik vind het gebouw in deze staat eigenlijk misschien wel mooier." Eileen weet alles van de Banshee van Duckett's Grove en kijkt meteen heel serieus zodra het onderwerp ter sprake komt. "Meestal doen spoken de nog levende mensen geen kwaad en hangen ze gewoon wat rond. Maar de Banshee is een ander verhaal. Zij is levensgevaarlijk met haar gekrijs dat soms dagenlang aanhoudt. Een vrouw die hier 's avonds haar hond uitliet, overleed van pure schrik nadat ze het gekrijs hoorde.

Een voormalig collega van me hoorde de Banshee kriesen en werd zó bang, dat ze haar baan opzegde. En een andere bezoeker liep in de ommuurde tuin naast het kasteel en zag de Bans-hee verschijnen. De volgende dag overleed zijn moeder. Toeval, zeg ie? Misschien wel. Maar misschien ook niet..."

Spookplek 7

HUNTINGTON CASTLE, CLONEGAL

Huntington Castle in het Ierse Clonegal is beroemd om twee dingen. Ten eerste woont er nog altijd een afstammeling van de oorspronkelijke bewoners in het uit 1625 stammende kasteel en ten tweede is het kasteel omgeven met spoken. Het schitterende pand is gebouwd pal naast een voormalig klooster, waarvan de buitenmuren ruim 650 jaar na dato nog altijd overeind staan. Pal naast de tuin vind je de Yew Walk, een lange rij taxusbo-men waar de monniken in stilte hun rondjes omheen wandelen. Volgens de overlevering kun je hen op mistige dagen nog altijd zien lopen. Verderop kun je de geest van Ailish O'Flaherty, de vrouw van de eerste bewoner van het kasteel, tegenkomen. Zij verschijnt nog regelmatig bij de Spy Bush, waar ze al eeuwen op een bankje zit te wachten tot zoons terugkeren van de oorlog. En alsof dat nog niet genoeg is, heeft het huis ook nog het spook van een soldaat die bijna elke avond op de deur klopt, de geest van een bisschop die er tijdens een overnachting is overleden én een huismeid die met rinkelende sleutels de gangen onveilig maakt. Kortom, een sfeervolle plek.

"Welkom, kom binnen." Na een overnachting in het schitteren-de Ferrycarrig Hotel aan de baai van Wexford krijgen we de volgende dag een vriendelijk onthaal op Huntington Castle. Alexander Durdin-Robertson is de achterachterachterachter-achterachterachterkleinzoon van de eerste bewoner van dit

kasteel en woont er nog altijd, samen met zijn vrouw Clare en hun drie jonge zoons Herbert, Esmonde en Frederick. Alex is een opgewekt man, die dag in dag uit in de weer is om het kasteel in goede staat te houden. "Een gigantische taak, maar ik doe het met liefde." Met gepaste trots leidt hij ons langs de verschillende kamers van zijn thuis, waarbij hij ons ondertussen breeduit infor-meert over zijn voorouders en de vele spoken die aan dit kas-teel gelinkt zijn. Bang maakt het hem niet. "Ach, je hoort wel-eens wat. Kraken van vloeren, rinkelen van sleutels, kloppen op de deur. Maar vreemd genoeg raak je daar wel aan gewend. En zolang ze niemand iets aandoen, zijn we wat mij betreft meer dan welkom om te blijven." Buiten bij het oude klooster begint het te miezeren. Maar in Ierland geldt wat dat betreft: als het weer je niet bevalt, wacht een kwartier en het is weer anders. Niet veel later, wanneer we langs de Yew Walk lopen, breekt de zon weer door. Paul vraagt me een rondje rond de bomenrand te lopen, maar al die foto's zijn naderhand bewogen. "Heel vreemd," mompelt Paul. "Dat heb ik nog nooit gehad."

'Ach, je hoort weleens wat. Kraken van vloeren, rinkelen van sleutels, kloppen op de deur. Maar vreemd genoeg raak je daar wel aan gewend'

Spookplek 9 LEAP CASTLE, COOLDERRY

Leap Castle is net als vrijwel alle Ierse kastelen een gebouw met een bijzonder verhaal. Volgens de overlevering wonen er in het verleden twee broers in het achthonderd jaar oude kasteel, een priester en een legersoldaat. De broers hebben een bloedhekel aan elkaar en willen er maar wat graag alleen de scepter zwaaien. Op een zondag houdt de priester de wekelijkse mis in het kapelletje boven in de toren, wanneer zijn broer met getrokken zwaard binnenstormt en hem onder het

oog van tientallen gelovigen afslacht. Lang heeft hij niet kunnen genieten van zijn alleenheerschappij, want de broer is hierna door een woedende menigte opgejaagd en zelf over de kling gejaagd. De kapel gaat sindsdien als de Bloody Chapel door het leven en de geest van de op wraak zinnende priester waart nog altijd rond...

Als er één plek is in Ierland waar je spookverschijningen kunt waarnemen, dan is het Leap Castle. Het tv-programma *Scariest Places on Earth* noemde het dé spooklocatie van het land en een verschrikkelijke plek. De Ier Sean Ryan, een befaamd fluitspeler, zal het allemaal worst wezen. Hij koopt in 1991 de vervallen ruïne en is sindsdien bezig om het gebouw beetje bij beetje op te knappen. “Zie je die serre daar? Dat is een deel van de muur van een oude kerk die tegen de vlakte moest. Een kennis belde me of ik daar niet wat aan had en ik ben meteen met de aanhanger die kant uit gereden. Alles wat ik gebruik om het kasteel op te

knappen bestaat uit tweedehands onderdelen die ik zelf in elkaar zet. Allemaal handwerk en ik wil geen cent van de gemeente zien om dit op te knappen. Ik houd het veel liever in eigen beheer.” Omdat Sean momenteel slecht ter been is (“Ik liep in mijn eentje op de trap en kreeg ineens een duw in mijn rug”) mogen wij op eigen houtje naar de bloederige kapel boven in het kasteel. “Maar, op eigen risico hè?” voegt Sean er snel nog aan toe. Paul en ik lopen de deels weggesleten stenen traptreden naar boven om eenmaal daar een sinistere ruimte te betreden. In de nok van het dak piept een nest jonge zwaluwen. Vader en moeder fladderen af en aan om hun kleintjes van voedsel te voorzien. Van spoken lijken zij zich weinig aan te trekken. Maar toch voelt het niet prettig hier boven. Paul schiet snel wat foto's van de wand waar ooit het altaar moet hebben gestaan. Allebei voelen we ons niet op ons gemak. “Zullen we hier weggaan?” zeg ik al snel. “Deze plek geeft me de bibbers.” Paul knikt. Weg hier.

**De duivel lijkt niet thuis,
maar het valt wel op dat niet
één hond zijn baasje achter-
naloopt wanneer deze de
ruïne betreedt**

Spookplek 10 THE HELLFIRE CLUB, DUBLIN

Op de top van de 383 meter hoge Montpellier Hill heb je een uniek uitzicht over de Ierse hoofdstad Dublin en je vindt er ook de resten van een bijzondere ruïne. Het gebouw, een voormalige jachtlodge, werd tussen 1735 en 1741 gebruikt als ontmoetingsplek van de beruchte Hell Fire Club, een groep vervoelde elitaire jongeren die zich bezighield met allerhande occulte rituelen. Er gaan verhalen dat er diverse moorden zijn gepleegd. Zoals de moord op een jong meisje, dat in een wijnvat is gestopt wat in de fik werd gestoken en vervolgens van de heuvel is gerold. Of het verhaal van een dwerg die dagenlang gemarteld is en vervolgens overlijdt en is verborgen. In de jaren zeventig van de vorige eeuw is in een nabijgelegen restaurant onder de vloer van de oude keuken daadwerkelijk

het lichaam van een gemartelde lilliputter opgegraven. En in de jaren negentig is op deze plek nog een man vermoord, nadat een andere man bezeten raakt, een steen pakt en zijn slachtoffer tweehonderd keer op het hoofd slaat. Veel Dubliners geloven nog altijd dat de duivel hier in deze ruïne huist...

Vanaf de parkeerplaats waar we de auto neerzetten, is het ongeveer twintig minuten heuvelop wandelen om bij de top van Montpellier Hill te komen. Het is een populaire route voor wandelaars, ouders met kinderen en mensen die de hond uitlaten. De ruïne van de Hell Fire Club is het eindpunt. Een kleine driehonderd jaar geleden pleegde een groep rijkeluijskinderen hier diverse moorden en hoewel de lodge in de jaren hierna in de fik is gestoken om demonische krachten te verdrijven, staat het bouwsel nog altijd overeind. Je kunt er ook in rondlopen en via een trap is de eerste verdieping bereikbaar. Het is een spookachtige plek, waar de wind door kieren in de muur met gillend geluid naar binnen giert. De duivel lijkt niet thuis, maar het

valt wel op dat niet één hond zijn baasje achternaloopt wanneer deze de ruïne betreedt. De dieren lopen allemaal met een grote boog om het gebouw heen. Een van de honden begint zelfs te janken en rent vervolgens hard weg. Dieren hebben door dat het hier niet pluis is. Ik vertel het Paul, die weer zichtbaar geniet van het ongekend mooie wolkendek. “Ik begin inmiddels echt te geloven dat er meer is tussen hemel en aard. Ik sluit niet uit dat spoken in elk geval in Ierland toch bestaan.” Paul kijkt mij indringend aan en begint dan opeens hard te lachen. “Ik weet niet of het komt door de Ierse biertjes of doordat je die steen hebt gekust, maar je verkoopt kletspraat maat.” Opeens begint de wind onophoudelijk te huilen. Paul schrikt op. “Laten we voor de zekerheid toch maar weggaan hier. Mijn nekharen staan recht overeind.” Tijdens de laatste rit onderweg naar het vliegveld vatten we ons verblijf nog even kort samen. “Het is een fantastisch mooi land, dat Ierland. Maar wel een beetje spooky.” ✨